

POSTANOWIENIE

23 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Grela

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 23 kwietnia 2025 r. w Warszawie
zażalenia D. P.

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z 17 grudnia 2024 r., X WSC 3/24,

w sprawie ze skargi D. P. o stwierdzenie niezgodności z prawem nakazu zapłaty w
postępowaniu upominawczym Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 21 marca 2024 r.

wydanego w sprawie X GNc 270/24

przy udziale E. spółki akcyjnej we W.

o zapłatę,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 17 grudnia 2024 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu odrzucił
skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem nakazu zapłaty w postępowaniu
upominawczym. Sąd wskazał, że skarżący osobiście wniósł skargę, pomimo że
zachodzi w tej sytuacji przymus adwokacko-radcowski.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się skarżący wnosząc zażalenie i
domagając się uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało odrzuceniu.

Zgodnie z art. 394¹ § 1 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje m.in. na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Z kolei w myśl art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, a w sprawach własności intelektualnej także przez rzeczników patentowych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji.

Bez znaczenia w tym wypadku jest to, że w zażaleniu został zawarty wniosek skarżącego o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem, stwierdzony brak skargi kasacyjnej (tu: zażalenia) polegający na jej złożeniu osobiście przez wnioskodawcę, nie mógł być usunięty przez ustanowienie dla niego pełnomocnika z urzędu w postępowaniu kasacyjnym (tu: zażaleniowym) – zob. postanowienie SN z 31 marca 2020 r., II CZ 22/20. Nieusuwalna wada skargi kasacyjnej (tu: zażalenia) polegająca na jej wniesieniu przez stronę pozbawioną zdolności postulacyjnej skutkuje koniecznością odrzucenia skargi (tu: zażalenia), bez możliwości przeprowadzenia postępowania naprawczego (zob.m.in. postanowienia SN: z 12 grudnia 2013 r., V CZ 70/13; z 3 czerwca 2015 r., V CZ 25/15; z 29 stycznia 2016 r., II CZ 97/15 i z 28 marca 2018 r., V CZ 16/18).

Skarżący wniósł zażalenie osobiście, pomimo że w omawianej sytuacji obowiązywał go przymus adwokacko-radcowski.

Artykuł 398⁶ § 3 k.p.c. stanowi, że Sąd Najwyższy odrzuca skargę kasacyjną, która podlegała odrzuceniu przez sąd drugiej instancji, albo zwraca ją temu sądowi w celu usunięcia dostrzeżonych braków. Zgodnie z art. 394¹ § 3 k.p.c. ww. przepis stosuje się odpowiednio do postępowania przed Sądem Najwyższym toczącego się na skutek zażalenia.

Wobec tego, z przedstawionych powodów orzeczono, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 1 i § 3 k.p.c.

Jacek Grela

[S.J.]

[r.g.]